

Képviselőjelöltjeink

Talpig fehérben fogad Ilona; fején sapka, lábán hófehér gumicsizma. Diákos mosollyal köszönti a ki tudja, hányadik újságíró, aki az utóbbi hetekben beszélgetni szeretne vele. Amikor megkérdezem, megszokta-e már a hirtelen jött népszerűséget, szegénylősen elmosolyodik: „Az hiszem, nehéz lesz megszoknom.”

Fiatalon érte a megtiszteltetés, hogy ilyen felelősségteljes megbízatásra tartották érdemesnek. Arról faggatom, milyen út vezetett el ideig, szerinte mivel érdemelte ki a jelölők figyelmét, bizalmát?

Hosszú önéletrajza még nem lehet egy huszonhat esztendő embernek. Ilona azonban hamar átlépte a felnőttkor küszöbét; tizenkét éve dolgozik a húszüzemben. Azóta töltőd. Szerencsésnek érzi magát, mert szereti a munkáját, soha nem vágyott másra. Hogy ezt kedvvel és jól végzi, bizonyítja: kezdő szakmunkásként a vállalat kiváló dolgozója kitüntetését kapta. A KISZ-be 1968-ban lépett be, és hamar kitűnt aktivitásával, mint kultúrfelelős. Később beavasztották a KISZ városi végrehajtó bizottságába, 1975-ben átvette az aranykoszorús KISZ-jelvényt. Szakmai rátermettségét ifjúsági brigádvezetőként is bizonyította.

A sikeres kezdet nemcsak szakmai, közéleti tevékenységét is jellemzi. „Boldog va-

Csókásiné Hódi Ilona

1954-ben született Szegeden. Gyermekkorát Tápén töltötte, ott végzte el az általános iskola nyolc osztályát. Szülei nyomdokain haladva, a húskombinát hentesüzemében vállalt munkát: ott kapta meg a húsiipari szakmunkás-bizonyítványt 1973-ban. Az idén a 2-es számú választókerületben országgyűlési képviselőnek jelölték.

gyok, és bárhol, bárkinek kijelentem, nagyon szerencsésen alakult magánéletem is.” Férjével, aki szintén a gyár-

ban dolgozik, 1974-ben házasságot kötött, egy évre rá kopogtatott az első kislány, Gabika, Anita pedig 1977-ben érkezett meg. A gyerekek mellől 1978-ban ismét visszajött az üzembe. Csakúgy, mint az időközben főszozlott brigád négy másik, édesanyává lett tagja is. Az újjalakult brigád azóta elnyerte a szocialista címet.

A választókban is fölmerülhet a kérdés: ilyen fiatalon képes-e fölmérni bárki is, mit jelent országos ügyek szószólójává lenni?

— Amikor februárban életrajzot kértek tőlem, nem tudtam, miről van szó. Április 4-én örültem a miniszteri dicsőretnak, az idő tájt derült ki, másféle „kitüntetés” is ért. Mondtam is egyik jelöltársamnak: „Te, Edit, föl tudod te fogni, hogy mit jelent ez? Mások, a jelölők, meg tőlem kérdezték: „Mit szól hozzá a férjed?” Mondtam, szerencsés feleség vagyok: bátorító, segítő társra leltem. De az eddigi találkozások alapján, úgy érzem, sikerül együttműködnöm tarjáni és felsővárosi választóimmal is. Soha nem felejttem el a bácsit, aki a jelölő gyűlésen azt mondta: Szeretjük Ica-t, itt él a közönségünk, és akár tyúkszempanaszszal is átmehetünk hozzá, megérti, mert az nekünk ugyanúgy „fáj”, mint nekünk.”

Ch. A.

Találkozó a Délmagyarországi 70. évfordulóján

A Délmagyarországi megjelentetésének 70. évfordulójára emlékeztek tegnap, pénteken délelőtt a szegedi Sajtóházban a lap régi és mai munkatársai, baráti találkozó keretében. Eljöttek a megemlékezésre a testvér-lapok képviselői, a nyomda és a posta vezetői, a lap ismert külső munkatársai. A vendégeket és a 70 éves újság munkatársait F. Nagy István főszerkesztő köszöntötte. Részt vett a megemlékezésen Győri Imre, az MSZMP KB tagja, a KB osztályvezetője; dr. Komócsin Mihály, az MSZMP KB tagja, a megyei pártbizottság első titkára; Simon Ferenc, a Minisztertanács Tájékoztatási Hivatalának elnökhelyettese; dr. Konecz János, a megyei pártbizottság titkára; dr. Perjesi László, a Csongrád megyei tanács elnöke; Török József, a Szeged városi párt-

bizottság első titkára; Papp Gyula, Szeged megyei város tanácsának elnöke; dr. Somogyi Ferenc, az MSZMP szegedi járási bizottságának első titkára; Till Imre, a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. A régi munkatársak közül eljött a találkozóra Berei Géza, Donázi Kálmán, Sarló Sándor, Szász Ferenc.

A lap 70. évére dr. Székely Sándor, a Szeged városi pártbizottság titkára emlékezett, majd felolvasta a Csongrád megyei és a Szeged városi pártbizottságok a lap szerkesztőségéhez és olvasóihoz küldött üdvözlő levelét. Köszöntötte a lap munkatársait Győri Imre, és kitüntetésekkel adta át. A Munka Erdemrend ezüst fokozatát kapta dr. Somogyi Karolyne fotóriporter; Kiváló Munkáért kitüntetésben részesült Kovács Jó-

zsefné szerkesztőségi titkár és Szávay István, a lap munkatársa.

A találkozón a Szegedi Nemzeti Színház művészei — Gregor József, Gyimesi Kálmán, Mentés József, Kovács János és Kerek Ferenc zongoraművész — műsorral köszöntötték a 70 éves Délmagyarországot.

*

Tegnap délelőtt a megyei pártbizottságon dr. Komócsin Mihály, a megyei pártbizottság első titkára megbeszélést folytatott Győri Imrével, az MSZMP KB tagjával, a KB osztályvezetőjével és Simon Ferencel, a Minisztertanács Tájékoztatási Hivatalának elnökével, illetve időszerű kérdésekről. Részt vett a megbeszélésen dr. Perjesi László, a megyei tanács elnöke és dr. Konecz János, a megyei pártbizottság titkára is.

Zöldségek és árak (1.)

Kinek drága?

Panaszkodik a vevő: borzasztó, még mindig nyolcvan forint a boltban a paradicsom. Ráadásul van képük ráírni: első osztályú, pedig apró és egynémelyik már rothad... Panaszskodik a kiskereskedő: kérem, én megveszem drágán, aztán vagy vizsik, vagy nem, sok rám romlik. Több vele a baj, mint a haszon... Panaszskodik a nagykereskedő: én felvásárlom, raktározom, szállítom, aztán jó, ha nem veszték rajta, ráadásul folyton én vagyok a bűnbak... Panaszskodik a termelő: én odaadom negyvenkettőt a paradicsomot, aztán egy lépéssel odébb viszontlatom hetvenért. Csak mert arább tették! Én meg dolgoztam vele, költöttem rá... Kinek van hát igaza?

Tiszta vizet

Nosza, rajta, öntsünk tiszta vizet a pohárba! — szánhatná el magát némi önhiúság birtokában az ember. Csakhat egy ilyesféle művelethez mindenekelőtt tiszta víz, s pohár (az sem baj, ha áttetsző!) szükségeltetik. S ha a kettő közül bármelyik tényező hiányzik... Márpedig ebből az ügyben éppen a poharat, vagyis az egész műveletnek fix és meghatározott formát adó tényező, nehéz megtalálni, nélküle pedig meglehetősen nehéz az egyik, s éppen a cseppfolyós tényezővel boldogulni.

Tekintélyes apparátus, az egész országra kiterjedő ala-

pos felmérés hiányában az ember csak egyet tehet, ha mégis az igazságnak legalább kis hányadára kíváncsi, igazat adva látatlanban is a bevezetőben idézett panasz-áradatnak, a láncnak csupán egyetlen, a kívülálló számára talán leggyengébbnek ható szemét igyekszik közelebbromlik. Több vele a baj, mint a haszon... Panaszskodik a nagykereskedő: én felvásárlom, raktározom, szállítom, aztán jó, ha nem veszték rajta, ráadásul folyton én vagyok a bűnbak... Panaszskodik a termelő: én odaadom negyvenkettőt a paradicsomot, aztán egy lépéssel odébb viszontlatom hetvenért. Csak mert arább tették! Én meg dolgoztam vele, költöttem rá... Kinek van hát igaza?

Mindenki részesedik

Joseph Heller híres könyvét, A 22-es csapdját gyakran idézik mostanában, meghozza nem annyira irodalmár, mint inkább közgazdász és gazdasági vezető körökben. Abból is leginkább Milo Minderbindert, aki háborús-abszurd zöldség-gyümölcs vállalkozásában a ráfizetésen keresett, ráadásul úgy, hogy abból még mindenki részesedett. S mintha az élet ezáltal is igazolni látszanék az irodalmat, a ZÖLDERT-eknél egy kissé a hellei paradoxonnal találja magát szembe az ember. Igaz, ők talán nem fizetnek rá a boltra, nem is keresnek rajta, de az tény, hogy az üzletből mindenki részesedik. Hogy kicsodák?

Tömösi Károly (persze, idézhetnék másokat is), a Békés megyei ZÖLDERT Vállalat fősztályvezetője, sorolja a listát: a megyékben a közvetlen fölvasárlást az AFÉSZ-ek végzik. Nekik jár — a fogyasztói árból visszazárolva — 7-10 százalék ezért a munkáért. Csak hogy az AFÉSZ-eknél hiányoznak a szükséges technikai és személyi feltételek a további műveletekhez. A felvásárlótelepekről tehát a ZÖLDERT-ek kocsijai gyűjtik össze az árut, szállítják be a telepekre, ahol raktározzák, kezelik, válogatják, aztán viszik tovább, terítik az országban, kapja a kiskereskedelem, amely körülbelül 15 százalékkal részesedik. A fogyasztói árból tehát máris

elment 22-25 százalék. És ebben még nincs benne a nagykereskedelem, a ZÖLDERT, amelynek általában két vállalata foglalkozik az áruval, országos terítés esetén. Pedig a szállítás, a raktározás, a kezelési költségei szinte teljesen, az apadásból, minőségromlásból bekövetkező veszteségek pedig nagyrészt őket terhelik. Náluk, két vállalatot számítva, általában 7-7 százalék csapódik le az árból. Ebből kell fedezniük mindent.

— Tisztán fél százaléknál fölbit sosem tudtunk keresni ezen a bolton — legyint Tömösi Károly. — Örülünk, ha nem minusz fél százalék a „hasznunk”...

Megélni a ráfizetésből?

Régi vicc, de mintha ma találták volna ki. Talán sejtik, mire gondolok. Panaszskodik a kis boltos: nincs forgalma, ami van, az is olcsón és az is hitelbe, ő csak ráfizet. Akkor miből él? — kérdezik. Hát abból, hogy vasárnap csukva tartok... Ime néhány adalék a Csongrád megyei ZÖLDERT-től, ahogyan Regőczy István igazgató sorolja: örülnek, ha az év tíz-tizenöt ezer vagonyi zöldségforgalmukat nulla eredménnyel zárják. Igaz, a 800 millió árbevételhez terveznek erre az évre 3,5 milliós eredményt, nyereséget is, úgy 0,4 százalékat, de nem nagyon bíznak a sikerben. Siker? Hogyne. Tavaly úgy volt 18 millió forint veszteségük a zöldség-gyümölcs forgalmazáson, hogy kaptak 30 millió forint állami támogatást a hagyma okozta veszteségek pótlására. Hogy akkor miből élnek? Mindegy, ipari és kiskereskedelmi tevékenységükből. Így aztán tavaly 1,27 milliárd forintos forgalomból végül is sikerült 6,3 milliós nyereségre szert tenniük...

Szóval nehéz megélni a zöldség- és gyümölcskereskedelemből. De miért kerül ennyibe? Nem lehetne olcsóbban kereskedni, olcsóbban dolgozni, hogy jusson is, maradjon is, hogy többet kaphasson a termelő, kevesebbet költsön a vevő és a kereskedelemnek se kelljen panaszkodnia? Ezekre a kérdésekre a folytatásban keressük majd a választ.

Szávay István

(Folytatjuk.)

TESZÖV-elnökségi ülés

Alapvető változásokat hozott Csongrád megye mezőgazdaságában az iparszerű termelési eljárások általános alkalmazása. A korábbi, kistelepítmenyű gépeket korszerű, több munkaműveletre képes berendezések váltották fel. Így azután a legfontosabb munkák — a talajelőkészítés, a vetés, a betakarítás — csupán kéthetes időszakot vesznek igénybe, pedig egy évtizede még az aratás is Péter Páltól augusztus derekáig tartott.

Az új termelési-műszaki berendezések néhány új gondot is napvilágra hozott. Többek között a tsz együttműködések megszervezését, a kapacitás kihasználásában, vagy a közös javító bázisok létrehozását. Ezekről az időszerű kérdésekről tárgyalt tegnap a megyei TESZÖV elnöksége is az öttömösi Magyar László Tsz-ben megtartott ülésén.

A testület tanácskozáson részt vett és felszólalt Haskó Pál, a megyei pártbizottság, Szekeres István a TOT és Kiss Lajos a megyei tanács mezőgazdasági és élelmiszerügyi osztályának képviselőjében.

Abrahám Vince a szövetség titkára nyitotta meg az ülést, majd Kurucz Márton, a termelési és közgazdasági bizottság elnöke fűzött szóbeli kiegészítést az írásos előterjesztéshez. A testület megállapította, hogy a mezőgazdasági üzemek termelési sikereinek egyik magyarázata a magasabb szintű anyagi-műszaki ellátottság. Megyénk közös gazdasági a jelenlegi tervidőszak során évi 310-320 millió forintot fordítottak gépi beruházásokra, az előző évek 180-190 milliójával szemben. Így azután 85 százalékkal nőtt az átlagos motorkapacitás. Összesen 2520 erőgéppel, 950 tehergépkocsival, 700 kombajn-

nal 330 vetőgéppel és a napi termeléshez szükséges munkagépparkkal rendelkeznek a tsz-ek, a szakszövetkezetek. A vita során többek között Bertus Pál, a fábianszebestényi Kinizsi, Sándor Tibor, a forráskúti Haladás, Szabó László, a szentesi Árpád, Molnár Imre, a szegedi Tisza-Maros-szög, Kovács Imre, a székkutasi Új Élet, Szabó István, a márkói József Attila Tsz küldötte hangoztatta, hogy nincs megoldva a korszerű termelő berendezések alkatrészutánpótlása. Ezért született meg az a javaslat, hogy a magasabb műszaki felkészültségű tsz-ek, mint a székkutasi, vagy éppen a szögri, hozzanak létre gazdasági társulást, alkatrészgyártásra.

Előbbre kell lépni a jövőben a szárítóüzemek, a speciális betakarító gépsorok kapacitásának kihasználásában. Ezen a téren a táj- és mikrokozmetikai gazdaságok hatékonyabb együttműködésére van szükség. A homoki és a kisebb területű tsz-eknek már a gépvásárlási terv kidolgozásakor célszerű kooperálniuk főleg a szűkebb anyagi lehetőségek miatt.

A testület központi intézkedésre tett javaslatot a kereskedelem raktáraiban levő erő- és munkagépek, s egyéb termelő eszközök, úgynevezett zöldhitelre történő értékesítésére. Nem érdeke ugyanis sem a népgazdaságnak, sem a termelő üzemeknek, hogy a munka, a termelés helyett a forgalmazó cégek udvarain, raktáraiban tárolják az értékes berendezéseket.

Molnár Lajos, a szövetség elnöke zárszavában azt hangsúlyozta, hogy hasznosításuk a közös gazdaságok a géppark üzemelésében szerzett energiatakarékos megoldásokat, szakmai tapasztalatokat.

A vezető-utánpótlásról

Az építő- és építőanyagipar munkájának, irányításának korszerűsítését sürgetik a vezetőutánpótlás-képességben részt vevő hallgatók — állapította meg Abraham Kálmán építésügyi és városfejlesztési miniszter pénteken, a továbbképzésben részt vevő vezetők találkozóján. Azokból a válaszokból, amelyeket az írásos közvéleménykutatás alapján adtak — kitűnik, hogy többségük elavultnak minősíti a jelenlegi szervezési módszereket, kétharmaduk nem tartja elégségesnek a termelőeszközök kihasználását, ezért szorgalmazzák a tudományosan megalapozott, fejlett termelési és irányítási módszerek elterjesztését, az ágazati és a felügyeleti irányítás jobb összehangolását.

A találkozón értékelték a vezető-utánpótlás kiválasztásának és továbbképzésének tapasztalatait és megjelölték a fejlesztés tennivalóit is.

(MTI)

Zöld út a zöldségvonatoknak

Az ország primórtermésének, zöldségének és gyümölcsének csaknem egyharmadát szállító MÁV Szegedi Igazgatóság vasutai — a felvásárlóvállalatokkal egyeztetett feladatok szerint — az időr mintegy három ezer vagonnal több zöldséget, gyümölcsöt, összesen 18 000 tonnát továbbítanak a hazai fogyasztókhoz és külföldre. A többletmennyiség jelentős részben a várhatóan jobb termésből, másrészt onnan adódik, hogy nagy távolságra a gépkocsi helyett fokozottabban veszik igénybe a gazdaságosabb vasúti szállítását.

A zöldség utaztatása, kisebb szállítmányok után tö-

megesen megindult: szerdától naponta már 50-60 vagont raknak meg korai káposztával, karalábéval, salátával, spárgával és más zöldséggel. Néhány helyről, mint Szentestől, zöldség-expresszeket is indítanak. A jórészt hűtővagonokból összeállított vonatok „zöld út”, néhány óra alatt eljuttatják a rendeltetési helyükre: a késő este berakott zöldséget hajnalban már árusítják a fővárosi piacokon. Erkezésüket úgy időzítették, hogy azonnal csatlakozhassanak a külföldi járatokhoz, hogy Európa minden részébe frissen érkezzenek meg a csongrádi, dél-alföldi zöldségfele.